

Early Journal Content on JSTOR, Free to Anyone in the World

This article is one of nearly 500,000 scholarly works digitized and made freely available to everyone in the world by JSTOR.

Known as the Early Journal Content, this set of works include research articles, news, letters, and other writings published in more than 200 of the oldest leading academic journals. The works date from the mid-seventeenth to the early twentieth centuries.

We encourage people to read and share the Early Journal Content openly and to tell others that this resource exists. People may post this content online or redistribute in any way for non-commercial purposes.

Read more about Early Journal Content at <http://about.jstor.org/participate-jstor/individuals/early-journal-content>.

JSTOR is a digital library of academic journals, books, and primary source objects. JSTOR helps people discover, use, and build upon a wide range of content through a powerful research and teaching platform, and preserves this content for future generations. JSTOR is part of ITHAKA, a not-for-profit organization that also includes Ithaka S+R and Portico. For more information about JSTOR, please contact support@jstor.org.

JEWS IN CHINA.

THE peace made between China and Japan, as a result of which many seaports will be thrown open to commerce in China, will attract attention to the Jews living at Kai-fung-fu, capital of the province of Honan. Herr P. G. von Möllendorff, in the *Monatsschrift für Geschichte und Wissenschaft des Judenthums*, April, 1895, fascicule 7, says that, according to missionary reports, the Jews at Kai-fung-fu formed, at the beginning of the last century, a congregation of 500 to 600 members, who possessed a synagogue. Amongst other items, he mentions that the Society for Promoting Christianity amongst the Jews possesses seven MSS. brought from China, which contain parts of copies of the Old Testament and of the liturgy for *Purim*. He adds, that as far as he knows, no specialist has examined these MSS. We shall see later on that this is not the case. He then speaks of Dr. W. A. P. Martin's visit to Kai-fung-fu in 1865. That being the last report concerning the Jews in China, we shall reproduce it *in extenso* from the *Journal of the North-China Branch of the Royal Asiatic Society*, New Series, vol. III, December, 1866, p. 30 sqq., which, we believe, is not generally known to our readers:—

The existence of a colony of Jews, who profess to have entered China as early as the dynasty of Han, has long been known to the Christian world. They were discovered by Father Ricci in the seventeenth century, and full inquiries concerning their usages and masses, subsequently made by Jesuit missionaries who resided at Kai-fung-fu. In 1850 a deputation of native Christians was sent among them by the Bishop of Victoria and the late Dr. Medhurst. Two of the Jews were induced to come to Shanghai, and some of their Hebrew manuscripts obtained; but up to the date of my

journey, for more than a century and a half they had not, so far as we are informed, been visited by any European. It became therefore a matter of interest to ascertain their present condition, and this, as I have remarked, was the chief consideration that induced me to make Kai-fung-fu a point in the course of my inland travels. What others may have published I shall not repeat, but concisely as possible, lay before you a resumé of my own observations.

Arriving in their city on the 17th of February, I inquired for the Jewish synagogue, but getting no satisfactory answer from the pagan innkeeper, I went for information to one of the Mahomedan mosques, of which there are six within the walls. I was well received by the Mufti, and the advent of a stranger from the West, who was reported to be a worshipper of the True Lord, drew together a large concourse of the faithful. At the request of the Mufti, holding a New Testament in my hand, I addressed them in relation to the contents of the Holy Book of Jesus Christ, whose name he pronounced with reverence, as that of one of the most illustrious of their prophets. The Jews he denounced as Kafirs, and evinced no very poignant sorrow when he informed me that their synagogue had come to desolation. It was, he assured me, utterly demolished, and the people who had worshipped there impoverished and scattered abroad. "Then," said I, "I will go and see the spot on which it stood," and directing my bearer to proceed to the place indicated by the Mufti, I passed through streets crowded with curious spectators to an open square, in the centre of which there stood a solitary stone.

On one side was an inscription commemorating the erection of the synagogue in the period Lung-hing of the Sung dynasty, about A. D. 1183, and on the other, a record of its rebuilding in the reign of Hung-che of the Ming dynasty; but to my eye, it uttered a sadder tale—not of building and rebuilding, but of decay and ruin. It was inscribed with *Ichabod*—"the glory is departed." Standing on the pedestal, and resting my right hand on the head of that stone which was to be a silent witness of the truths I was about to utter, I explained to the expectant multitude my reasons for "taking pleasure in the stones of Israel and favouring the dust thereof."

"Are there among you any of the family of Israel?" I inquired. "I am one," responded a young man whose face corroborated his assertion; and then another and another stepped forward, until I saw before me representatives of six out of the seven families into which the colony is divided. There, on that melancholy spot, where the very foundations of the synagogue had been torn from the ground, and there no longer remained one stone upon another, they confessed with shame and grief that their holy and beautiful house

had been demolished by their own hands. It had, they said, for a long time, been in a ruinous condition. They had no money to make repairs, they had lost all knowledge of the sacred tongue, the traditions of the fathers were no longer handed down, and their ritual worship had ceased to be observed. In this state of things, they had yielded to the pressure of necessity and disposed of the timbers and stones of that venerable edifice, to obtain relief for their bodily wants.

In the evening, some of them came to my lodgings, bringing for my inspection a copy of the Law inscribed on a roll of parchment, without the points, and in a style of manuscript which I was unable to make out, though I had told them, rather imprudently, that I was acquainted with the language of their sacred books. The next day, the Christian Sabbath, they repeated their visit, listening respectfully to what I had to say concerning the Law and the Gospel, and answering as far as they were able my inquiries as to their past history and present state.

Two of them appeared in official costume, one wearing a gilt and the other a crystal button; but far from sustaining the character of this people for thrift and worldly prosperity, they number among them none that are rich, and but few that are honourable. Some indeed, true to their hereditary instincts, are employed in a small way in banking establishments (the first man I met was a money-changer); others keep fruit stores and cake shops, drive a business in old clothes, or pursue various handicrafts, while a few find employment in military service. The prevalence of rebellion in the central provinces for the last thirteen years has told sadly on the prosperity of Kai-fung-fu, and the Jews have not unlikely, owing to the nature of their occupations, been the greatest sufferers.

Their number they estimated, not very exactly, at from three to four hundred. They were unable to trace their tribal pedigree, keep no register, and never on any occasion assemble together as one congregation. Until recently, they had a common centre in their venerable synagogue, though their liturgical service had long been discontinued. But the congregation seems to be following the fate of its building. No band of union remains, and they are in danger of being speedily absorbed by Mahommedanism or heathenism. One of them has lately become a priest of Budha, taking for his title *pen-tau*, which signifies "one who is rooted in the knowledge of the Truth?" The large tablet that once adorned the entrance of the synagogue, bearing in gilded characters the name Israel (E-ez-lo-yeh), has been appropriated by one of the Mahommedan mosques; and some efforts have been made to draw over the people, who differ from the Moslems

so little, that their heathen neighbours have never been able to distinguish them by any other circumstance than that of picking the sinews out of the flesh they eat—a custom commemorative of Jacob's conflict with the angel.

One of my visitors was a son of the last of their rabbis, who some thirty or forty years ago died in the province of Kan-sah. With him perished the last vestige of their acquaintance with the sacred tongue. Though they still preserve several copies of the Law and prophets, there is not a man among them who can read a word of Hebrew; and not long ago it was seriously proposed to expose their parchments in the market-place, in hopes that they might attract the attention of some wandering Jew, who would be able to restore to them the language of their fathers. Since the cessation of their ritual worship, the children all grow up without the seal of the covenant. The young generation are uncircumcised, and as might be expected they no longer take pains to keep their blood pure from intermixture with Gentiles. One of them confessed to me that his wife was a heathen. They remember the names of the feast of Tabernacles, the feast of unleavened bread, and a few other ceremonial rites, that were still practised by a former generation; but all such usages are now neglected, and the next half-century is not unlikely to put a period to their existence as a distinct people.

We shall now sum up the different opinions as regards the arrival of the Jews on Chinese soil.

The missionaries reported that the Jews believe, according to a tradition, that their ancestors came to China during the Han dynasty, viz. 58–76 A. D., from Persia; indeed, we shall see further on that the Jews in China were familiar with the Persian language. At the time of the emperor Hsian-tsung (1163–1190), seventy families were settled in Kai-fung-fu, and, as has already been noted, in the last century they formed a congregation of 500 to 600 members, with a rabbi at their head. Since the demise of the late rabbi (who died forty or fifty years ago at Hang-tshou), the congregation has been dissolved, and the Hebrew language forgotten to such an extent that none of their number now know even the Hebrew alphabet. They do not observe the precepts of the Law, they intermarry with Chinese, and have scarcely any notion of the Jewish feasts. No doubt, unless a Jewish Society take the matter up, as was the

case with the Bene Israel in India, all trace of Chinese Judaism will disappear.

Their books consist of the Pentateuch, Prayer-book, and, according to the first Roman Catholic missionary, they also possess Apocryphal books in Aramaic, viz. the first book of the Maccabees, Judith, and Sirach (see *The Jews in China*, by James Finn, p. 32). Of the last three no trace has thus far been found among the Chinese Jews, whilst Pentateuchal scrolls or books, as well as fragments of Prayer-books of all kinds, are preserved in the Library of the Society for Promoting Christianity amongst the Jews. These last were kindly sent to us by the Rev. Secretary W. Gidney for inspection, and we are happy to acknowledge with cordial thanks this courtesy. This collection consists of twenty-nine numbers, which were described, with some degree of accuracy, in the *Jewish Intelligence*, January, 1853. This description was reprinted, without acknowledgment, in the London *Jewish Chronicle*, 1853, Nos. 356 and 358. From this source Zunz (*Die Ritus des Synagogalen Gottesdienst*, 1859, p. 58) derived his information concerning the rite of the Jews in China, which, according to him, resembles that of the Sephardim, with the exception of some points wherein the Ashkenazic rite is followed. We believe the ritual of the Jews at Kai-fung-fu will prove to be the Persian rite, which is almost unknown. The little we know of it inclines us to the belief that it is more nearly akin to the Ashkenazic than the Sephardic rite, which is also the case with the Yemen rite, exclusive of the hymns which were incorporated at a later period in the Yemen *Siddur*.

That the Chinese Jews came from Persia cannot be doubted, for all directions as to the recital of their prayers are given in Persian. In the case of *אתה נאלתה* in the *הנה* (see below, p. 137, no. *e*), which, as Zunz has rightly guessed, is that composed by S^aadyah Gaon, each strophe is completely rendered in Persian. The colophons at the ends of the sections of Pentateuch are also in Persian (see below, pp. 137, 138, nos. *a, f*). The inscription of their synagogue

contains Persian phrases (see J. Finn's *The Orphan Colony of Jews in China*, p. 65). Graetz (*Geschichte der Juden*, 2nd ed., IV, 407) states, without giving his reasons, that the Jews in China date from 230 A.D. He relied perhaps on the tradition of the Jews in Kai-fung-fu, who told Dr. Martin that they came to China under the Han dynasty (202 B.C. to 220 A.D.): that seems to be a mere tradition, not based on any documentary evidence. From inscriptions found in the ruined synagogue at Kai-fung-fu we learn that it was erected in 1163-1165, and repaired in 1488-1506. This is in accordance with the document which says, that under the emperor Hsian-tsung seventy Jewish families immigrated (Möllendorff, l. c., p. 328).

On the other hand, an Arabic document mentions the existence of Jews in China in the ninth century A.D. Abu-Zaid Hassan al-Sirafi (see Reinaud, *Géographie d'Aboul-féda*, &c., Paris, 1848, tom. I, p. lxxiii) says, that in the revolt of Baichu there perished in China one hundred thousand Mohamedans, Jews, Christians, and Parsees, who came there for purposes of commerce (see *Ancient Accounts of India and China, by two Mohamedan travellers; who went to those parts in the ninth century*; translated from the Arabic by E. Renaudot, London, 1733, p. 42). Thus, if Sirafi is to be trusted, Jews were in China in the ninth century. The locality, Canfu, which the Baichu sacked and destroyed (*ibidem*), is most likely identical with *القنصا*, whereat Ibn Batuta (1346 A.D.) says there resided Mohamedans, Jews, and Christians. Dr. von Möllendorff (*Monatsschr. &c.*, p. 329) identifies Alkhansâ with Hang-tshou, where, as we have seen (above, p. 126), the last rabbi of the Chinese Jews died. He adds, that although Ibn Batuta gives his information from hearsay, still it is not impossible that under the Mongol dominion (1260-1368) China had lively intercourse with Central Asia. Thus it is probable the Jews settled in the ninth century at Khansu, from whence a considerable number of them journeyed to Kai-fung-fu in the thirteenth century, when the emperor built a synagogue for them

(above, p. 123). The Persian which is found in their Prayer-book is not the old language, but that spoken now and since Firdusi. If they had emigrated in the third century we ought to find a trace of the old Persian language. The Jews in Kai-fung-fu were certainly not Qaraites, as can be seen from their prayers, which are nearly identical with those of the Rabbanites. There is no quotation in their book from the Gemara, but parts of the Mishnah are to be found in their Prayer-book. Of course, if they had emigrated to China in the eighth century, they could scarcely have had the Gemara with them.

Seeing that the contents of their Prayer-book are not generally known, we propose to briefly analyze them, adding the hymns by Ebjatar Eleazar, as well as the Aramaic pieces recited at various occasions:—

I. *Daily and Sabbath Prayers.*

a. For the evening (מעריב; on the flyleaf מעריב כפור) of the close of Sabbath, no הברלה. *Without vowel points.* [No. 28.]

b. אין באלהינו, במה מדליקין, שיר המעלות, Biblical passages, אנר הר שבת הר מועד וכפור יהי רצון (for שבת?), בבאנר. [No. 23.]

c. Fragment of prayers for morning and evening: וברכו to אמת ויציב, והוא רחום, ובה לציון. *Without vowel points, folded form.* [No. 21.]

d. Fragment of morning prayers, beg. with קדיש, followed by ברכו and a fragment of הלל. *Folded form.* [No. 20.]

e. End of prayers (שחרית and מנחה) for שבת. *Folded form.* [No. 18.]

f. Prayers for Sabbath upon which the new moon falls, beg. with קדיש, followed by ... ברוך באו גינר ברוך. הלל, שׁע, lacuna, and the end יברך את עמו בשלום, with the following blessing:

דכירין לטב ועוד יהוה דוכרין נכון לטב לשם טב לרוממה לקרן זקופה להצלחת עבדין טבין לכל קהלא קדישא הדין למרב רביכון ועד זעירכון מנדי

ידע שמהתכון הוא יכתוב יתכון בספר חיים¹ עם צדיקים מלכה דעלמא יברך יתכון ויפיש יתכון ויסגי יתכון וישמע בקול צלותכון ויעיק לו (so) מעיקיכון וישיצי כל דחקיכון ויברך בעמל ירכון ויפרוש סוכת שלמה רבא מן שמיא עלינו ועליכון ועל כל קהליהון דישראל ואמרו אמון.

Next come the reading of the Law, only indicated (here אפטררא), and ש'ע. Follows מנחה, only indicated. [No. 10.]

g. The following hymn (see No. 2) with acrostic אלעזר :

אלהי עולם יהיה אתה • מעלה ומטה בחכמה כוננתה • גלגלים שבעה ברום
עולם תתה • והארץ לשבעה גבולות הצבתה • ואתה מתהלל בפי יונקים ועולל •
וגם המה יהללו (והלל MS.) ברוב הודות והלל • לך ישא[ו No. 2] [according to
קולם יברכו שאמר והיה העולם • ברוך שאמר והיה העולם.

לבות תמימים לשכבך הכנתה • ואופני שחק לרכבך רחמתה • ואות בלבבות
על הדר כבודך שמתה • ועוז מפי עולל ויונק יסדתה • ובשמי רום עומדים
צבאות וגדודים לשם קדשך מודים וצדקך מגידיים בלב אחד כולם יברכו שאמר
והיה העולם • ברוך שאמר והיה העולם.

ע'רבות רכבתה ועל כרוב דאיתה • ושחק כוריעה לבדך נמיתה • ונוגה כשלמה
וכמעיל עמיתה ועין יצרתה ואוזן כריתה יסודות חברתה ונופות גורתה רוחות
חוללתה ודעות חננת • פרטם וכללם יברכו שאמר והיה העולם • ברוך שאמר
והיה העולם.

ז'והר מזרים ואור המאורות • מזוי שכנית כבודך נגורות • ורוחות נכבדות
בנופות נעצרות • ודעות מזהירות בכח נעדרות • ושרפי להבה לאלף ורבבה
למול שר הצבא • וחיות מרכבה ואופנים למולם וברכו שאמר והיה העולם •
ברוך שאמר והיה העולם.

ח'וח יצרתה לרחף בינים • ותולדות אש לעלות שמים • ועפר לרדת למטה
ממים • ומים חלקת בכוחך לשנים • ואלה ארבעתם • כאחד חברתם ושלוש
חלקתם • ועל ארץ שמתם כבדם עים קולם יברכו שאמר והיה העולם • ברוך
שאמר והיה העולם. חזק

Next comes fol. 2^b ברוך שאמר שבת, different from the Sephardic rite. Next comes the following hymn, acrostic אלעזר :

א'יך תיחלי טוב גופה תחלש ותמות • בת יקר ואיך נכספה אתי לבית אדמות •
עורך והיית צופה כל בעין מזימות • קרבי לאל משיחי שי ולא יגורך רע וקרמי
בשבחי יוצרך וצורך :

¹ MS. הייה.

לעמוד בסוד היסודות שוחחים וגבוהים • בחרי ומתולדות תדעי אלהים •
ועלי בסולם סודות אל שמי גבוהים • כי שמך בדעתך אל חי יעמוד חכרך ועלי
שמך מבטחי לא עלי בשרך :

על זבול מקומות רמות וחוץ חן תשואות • לאישים בקרבם זמות כעפעף
וראות • בהקיץ וגם בתמונות יחוו פלאות • קבלי בקול מוכיחי להלוך בדרך
האמת וממדיחי רחקי מזורך :

זכרו נשמות רמות בהיות דשנות • בטוב אל תמול במרומות ועל צד
אמונות • מאסו היות באדמות כפגר טמונות • הלל בעודני חי יוצרך בשרך
בת יקר ונגד אחי עוררי זמירך :

רוממי יחידה אחד מכל צד ופנה • לא נחלק וגם לא ייחד ואין לו תמונה •
האמת אשר לא נכחד מבני תבונה • ברכי בנועם שיחי ומתק דברך את שמו
ונשמת כל חי תהלל תברך : חזק

Next comes נשמת. *Without vowel points.* [No. 15.]

h. Prayers for מוצאי שבת, beg. missing, beg. קיימו
קיים עצתו קיים עלי קרא דכתיב האשימם . . . תעטרנו (Ps. v. 11 to end)
ברוך המפיר עצות רעות מעלינו ומעל כלל עמו בית ישראל ויקיים עלינו עצת
הצדיקים לטובה אליה הנביא אליה התשבי אליה הגלעדי אליה הכרמלי במהרה
יבוא אלינו עם משיע (so) בן דוד אליה אליה הנביא שלח בוכות טוביה ומשיחה
בר דוד עם רען וחמניא :

אלה רמא דר רומא דשכנתך בשמיא ברי כל ומרי כל עליא ושפליא גברא
וציירא אף גלי חזיא דיינא וענינא וברינא לית שגינא הייתך אלהותך עד עלם
עלמיא • אליה הנביא . . .

ולית רכוא אף הכה דברילן הוא מצלי זכות אבא דחביבא קיים לן בדלדולי
חסינן דהוינן כטביעי בנחשול טבותא וזכותא דעמילי בפילפולי יאילן כטלטולן
לאהדרא מושביא • אליה הנביא . . .

כנשתא דגלותא אתברדר בעממיא לחוד דתך ואוריתך לא ידעין רחומיא
מעולבנין ועלבנין משעבוד מלכיא ניר טעין וניר להכרא וקורליא סלח ומחול
שבוק חובן לכל סורחן וכל עויא • אליהו הנביא . . .

עויתן וחובתן דסגאו דתקיפו פלכיא ומלכיא אדכר דצקיפו (so) צפי
על כן טפי גבן נבותך דאעדיפו קימיא ואומיא בנין דילך אעליפו רעי אחיי
לכל מיתי בשופרא דטריפו שליליתא שקיעתא שלח ושלח מר אסיא אליה
הנביא . . .

תנאי וספריא יהון גורסין באוריתן אמהן ואבהן בדיון עלמן בחרותן הואי

והכראי ידי פרסין בצלותן רחומאי יהודאי חסין קלן בתושבתתך נשיו בידן
דכל עדן כביקרא וביקרא • אליה הנביא . . .

בנך בכרך בביתך קריתא לן אלהנא יציבא הלא עדבא לך אגן ואחסנא
חקליא וטוריא יהון פצחין ברננא יתערון מיתיא ושכמיא רחומיא חייהון
ויומיהון עד דרי דריא אליה הנביא . . .

שנת ישע נאולה ועת רצון ותהלה קרא נא לי בגדול אלוה רב עליליה •
אליה אליה אליהו הנביא.

מחה דמענה מפנים ואף חסיר מבנים ותן עצמה לאין אונים ועז ויקר ותושיה
אליה . . .

וגיל חדש ומלוכה לאום סורה ונבוכה אליה . . .

ועטר לה ברצונך הוציאה לרויה אליה . . .

אדום יהיה כנבכה ובית יעקב איש לבה ובית יוסף להבה ואכלו את
בני איה אליה . . .

לבוש ההוד והמשרה והכבוד ותפארה יעטו אז בני שרה נקראים שלשיה
אליה . . .

בני ציון היקרים ברננות ובשירים זכואון אל מרום הרים ירושלם הבנויה
אליה . . .

רום ישאו דגליהם לאסוף את חיליהם עת מלכם לפניהם יעמוד עוד בהדרת
יה אליה . . .

בשמחות יצאון ובשלום יובאון על צד עם ינשאון ובכרכי מלכיה אליה . . .

יכירום רואיהם כי זרע ברוכים הם עת אליה . . .

ירדו לנו גשיהם בפרך ובשאייה אליה . . .

בקול ששון וקול שמחה מכל עם ומשפחה יביאמו במנחה כנם האל
לישעיה אליה . . .

רון ישאו מטוב לב וגיל כל עלב כי יאכלו את חלב הארץ וטוב פריה
אליה . . .

והנשבע בארץ ישבע ברום ערץ כי ידרך מפרץ כוכב על בני שביה אליה . . .

כל מלכי העמים ממלכי נזעמים כימת כל קמים צרים לי בצדיה אליה . . .

חי לעד יושיע את עמו וירגיע רוב אליה . . .

שלום יביע במבשר אליה זאב ירעה עם טלה ונמר עם גדי יעלה וכל גרון
רון מלא וכל שפה תהלליה אליה . . .

קול רנה וישועה צור עמו ישמיעה גם הודו יופיעה לסוערה ועניה אליה . . .

ותקע בשופר להקין שוכני עפר וינערו מעפר השוכנים במאפליה אליה . . .

אז יושב לב אבות על בנים בנדבות ולב בנים על אבות ויתן עוז לשבויה
אליה . . .

ממשלת משיח וצין (so) נזרו יצמיה אלהינו וירויה לעגלה היפיפיה אליה . . .
צבאות ישראל lacuna.

Next follows the הברלה with פסוקים, ending with ברכת כוהנים, and concludes with Numbers xxv. 10-15. [No. 8.]

z. Prayers for שבת and ר"ח, like . . ., with the following formula for announcing the new moon :

אציתו שמאעו כהניא וליואי תקאעו קבאעו רבנן ראש ירח דפלן חדא
בשבא דהוא חד בירח יהי סימן טוב עלאנא על כל ישראל השתא בענאלא
ויקומן שכנה (so) עפרא מן עפרהון ויכנש מבדריא ויחזואן עננא ובעיניכון
בבניאנה דמקדשא ובשכלוליה דהיכלא ובמלכות משיח בר דוד ובנחמתא
דקרתא דירושלם השתא בעגלא חבירים כל ישראל ואמרו אמן
חדה בשבה . . . חמשה בשבה מעלין בשבה שבה (so) בשבה
אדר ואדר ניסן . . . מרלכשון (so) . . . שבט
[No. 6.]

j. ימלוך to מחיה את כלם, שבת, beg. מוסף, מנחה, מוסף. j. מלוך
רשות ל' אלעזר זצל followed by a of No. xv, headed רשות ל' אלעזר זצל
אנר באשד (stained), followed by ברוך שאמר (Sephardic rite); Ps. xcii, headed אנר באשד
ויברך דוד with the other Psalms to שבת אפתד שבת מועד בכאנר
followed by the hymn beg. איך (see xv), headed רשות. Next come
אין וקתי נמאז נמאעת באשד. על כל ברכה ותהלה to נשמת
ברכה גויד ' מרשות רבותינו: גמאעת גויד: עושה שמים (lacuna?) ברוך . . .
ולמשומדים) ש"ע, יוצר אור, קדיש (so): אמן. Next come קדיש
for רם (everywhere), the same headed רם (everywhere),
some Psalms, דכירין לטב (see I. f) Ps. xix; the blessing for
reading the Law (מקום כהן) ישראל יעמוד במקום כהן, והוא רחום,
headed by רחום, with some Psalms, end missing. *Mostly without vowel points, obliterated.* [No. 2.]

II. ראש השנה.

a. ראש השנה of מוסף of ש"ע. *Folded form.* [No. 27.]

b. אין כפור נעילה בכאנר, נעילה and ר"ה for ש"ע. There is the following hymn, *folded form* :

ל' אביתר זצל ראש השנה בכאנר
צבאות מקודשים הם מעריצים לו מודים ומקדישים :

אומרים קדושתו כל מלאכי מרום בנגונים • רצים לקראתו בנעים שבת
 חיות ואופנים • תומכים תהלתו כל עת בקול זמרה וברננים • עושים
 ומרעישים עולם במו אותות שמו פי נועמו יהיו בשיר דורשים: צבאות...
 במקום מכון שבתו עומדים כרובי רום ושרפים • עושה למלאכתו מאש
 ושלג הם ורשפים • שמם למרכבתו מול כס יקר עפים ומקיפים: חושים
 וננשים לראות כבוד ציר רם מאד נערץ בסוד אישים ותרשישים • צבאות...
 יחד בני אלים יודו ויקדישו לשם קדשו בשבת וחשמלים נראים כעין
 חשמל סביב אשו • כל עת ואראלים הם נבהלו מזיו מאור שמשו: הוד אל
 מלובשים במ יחנה שוכני סנה עת יענה עירין וקדישים • צבאות...
 תוכן ברום רוחות עושים באימה את רצון קונם • ובעת נשחלות דאים
 כעוף נודד מן קנם: ובגיל ושמחות חיל רום יבקשוהו והוא בינם: נמצא
 לנדרשים • קול ישמעו שם אל דעו בו תפגעו צור בקדושים: צבאות...
 רצים החיות כברק יקוד לעשות רצון קונם • ובצלו להיות מתעדינים מזיו
 יקר יוצרם • ובען צורפיות אל כס מהודר בהדר אל רם: קדוש בשלישים •
 עת קוראים מתנשאים • פת נושאים כסאו עלי ראשים: צבאות...
 גדלו ליהוה אתי ונרמיו שמו יחדיו:

וג' יתגדל [No. 3.]

III. יִהְיֶה.

- a. כפור, prayers of כפור. *Without vowel points.* [No. 9.]
 b. יִהְיֶה for שחרית. Ends with Ps. ciii. *Folded form.* [No. 19.]
 c. Morning prayer for יִהְיֶה, at end Neh. viii. 1, 2, 5, 6, 18; ix. 3.
 At beg. the following hymn is to be found:

נערץ בסוד רבה יגדל ויתקדש שמו רבה: נערץ בסוד רבה:
 חונה עלי ארבע חיות ובהם כס יקר אבן • רק זה לזה יתבע אין והוא
 תוכם בוכם נקבע • זה שיר ורון יבע נוצץ כעין קלל בזיו נצבע • לו מי יקוד
 לכה יעוף בשש כנף ויש מים באש בער ולא נכבה: נערץ בסוד רבה
 רנה ושיר נערב עורכים בלא קנאה ולא מדון • אך הגליל הרב סובב
 ועל כל היצור ירון • הליום לעד לכה מערבא פרומן עבר אלי אדון • נקי
 כלי רבעה יקוד להוד סוד היסוד בו יעמוד שלום קובה: נערץ בסוד רבה
 יוצר אם תחקור סודו בתוך קרבך • שים שכבם סולם עד תעלה אליו
 ויפגע בך • אם מעותה נעלם הוא תוכך ובשערי לבך יוצא ופעם בא למשוחריו
 גם בוחריו ולחוקריו נגלה אבל נחבה • נערץ בסוד רבה

יומם קנות חכמא (so) שכלך וחכמתך כקוץ חדק • אם לא ביד תומה
 לנני חסידים תחזיק בדק • וחרום נוה אשמה ובנה בבית מועד דביר
 צדק • ופחד ליום הבה (so) ונתוץ מכון עון ואון עד שוב מעון התאוה
 חרפה • נערץ בסוד רבה

חיים ימים רחק לשוב גבור צדק לנכנ • יורדין ירחק יום לחשוף הקץ
 ציום • שוכני שחק לקפוץ פזורים הלו • יגאל אביר נשפה • כמו אלו צור
 גואלו כי מאל היום היתה • נערץ בסוד רבה

גדול יהוה ומהלל מאד לגדולתו¹ אין חקר גדלו ליהוה אתי ונרממה²
 שמו יחדיו יתי ונרממיו

[No. 22.]

d. Prayers for יהב, partly indicated by the last words; few
 סוכה מעד סכות, headed by prayers of סוכה, ועל חטא
 This is followed by prayers of סכות, headed by prayers of סוכה, ועל חטא
 בכאנד, also only indicated. *Without vowel points.* [No. 13.]

e. מוסף for יהב, slightly differing from the Sephardic rite
 Almost without vowel points. [No. 17.]

f. מוסף for יהב. *Folded form.* [No. 25.]

IV. שלש רגלים.

a. Fragments of הלל and ש'ע originally for עצרת (so) שמנים,
 but between lines is written חג המצות and חג השבועות. *Partly
 with vowel points, folded form.* [No. 29.]

b. Morning prayers as xx for סכות, ברכו, שע (between the lines
 Neh. viii. 1, 2, 5, 6, 18; ix. 3;
 and Ps. cxxii. *Folded form.* [No. 26.]

c. Fragment of הלל and מוסף for שלש רגלים as No. 29. *Folded
 form.* [No. 16.]

d. Fragment of prayer for פסח, beg. with the following hymn,
 beg. missing. Acrostic [אל]עזר.

ומרע ועצת פרעה ושרי פרעה ולבית יעקב ים סוף קרע כי הם זרע
 ברך יהוה • ואמרו פסח הוא ליהוה

עשה בפרעה ועמו נקמה וסוס עם רוכבו בים רמ[ה] והוציא אותי וירי
 רמה והפיל על כל רודפי אימה מה גדלו מעשיך יהוה • ואמרו כי פסח הוא ליהוה

¹ MS. לגדורתו.

² MS. ונרממיו.

זדים לדרוף עם אל יצאו וכראות אותם חלו ויראו ובלב נשבר אל אל
קראו ועזרא בצרות אותו מצאו המה ראו מן מעשי יהוה ואמרו פסח הוא ליהוה
רֵנו וצהלו בסוף כברוש ושתו בשמחה יין ותירוש והכינו לָב פני אל
לדרוש הללו ואמרו פעמים ושלש קדוש קָ קָ קָ קדוש יהוה • ואמרו פסח
הוא ליהוה
ככתוב ואמרתם זבח פסח . . .

Followed by ככתוב Exod. xii. 27, a verse of Psalms, וַיִּתְגַּדַּל וַיִּשְׁעָ, שחרית שַׁע [No. 7.]

V. *Varia.*

a. Ritual for פורים, headed רזו סונה נמאו פורים, מנלה רזי פורים תמיד דו רזו סונה נמאו פורים, בברכו קדיש, בכאנד על הנסים (קול רם שַׁע) with מוסף, viz. מוסף קדיש, והוא Ps. cxx, and בניהם ואת תלמידיהם בכל מקומות מושבותיהם אב הרחמן יהיה בעזרם ובעזרו יציל אותם (אותנו MS.) ואותנו מכל צרה ויגן ואנחה (והנחה MS.) ; (2) beg. בשנותינו יבוא מבושר נר ישראל לא יכבה לעולם ואמרו אמן, ואני חסדך, רוממו, the blessing beg. רבנו ברכו ; (3) for חנוכה, headed (so) חנוכה דוּעַ, the blessings ending with Biblical verse, beg. בנסוע. [No. 24.]

b. Mostly prayers for the reading of the Law: (1) fol. 1. יהי רצון מלפני אלהי השמים שיקים לנו רבותינו מנהיגי (מה היגי MS.) דורנו את בנייהם ואת תלמידיהם בכל מקומות מושבותיהם אב הרחמן יהיה בעזרם ובעזרו יציל אותם (אותנו MS.) ואותנו מכל צרה ויגן ואנחה (והנחה MS.) ; (2) beg. בשנותינו יבוא מבושר נר ישראל לא יכבה לעולם ואמרו אמן, ואני חסדך, רוממו, the blessing beg. רבנו ברכו ; (3) for חנוכה, headed (so) חנוכה דוּעַ, the blessings ending with Biblical verse, beg. בנסוע. [No. 14.]

c. Morning prayers, probably for the ninth of Ab, since the reading of the Law is indicated by כי תוליד, and the אפטרסה is indicated by אספ אסיפם. Next comes מוסף (מנחה in other rites); מנחה is indicated by רוממו, קדיש, והוא רחום, the reading of the Law by אז פרש[ת] כי תשא ויחל משה • פסל לך דו ברכו וירד יו סה ברכו ויהי בו, followed by קדיש and Ps. cxi. [No. 1.]

d. Various prayers (beg. missing): (1) Deut. xxx. 11–15 and xxxiii. 4; (2) קידוש for Sabbath, followed by various Biblical passages; (3) קדיש רבנו ; (4) על הנסים ; (5) פורים ; (6) ברכת המזון (Sephardic rite), followed by various Biblical verses; (7) הזכרות נשמות (beg. missing), begins with בן לוי בן ישראל בן שדיאר בן בתואל יצחק בן יהושע, most of the names are followed by Chinese words, ending with the following words—[צוררה] [צוררה] [צוררה] החיים עם שבע כיתות של—

צדיקים וחסידים עם אברהם יצחק ויעקב משה אהרן אליהו ואלישע תחת נור כ בת אדם פנינה כ בת אדם מרים כ בת וזן האשה תחם נפשה בצרור אדם החיים עם שבע כתות של צד[י]קים וחס[י]דים עם שרה ורבקה רחל ולאה ערן יוכבד מרים צפרם (so) תחת עץ החיים בנן ערן verses. [No. 4.]

e. בורא פרי הגפן, הגדה דליל פסח (1) ; קדוש (2) ; המכבדיל (3) ; בורא מורא (so) האש (4) ; עשר מכות (5) ; בבהילו (6) . After follows אתה גאלת אשך גאלנו, רבן גמליאל and גאלת אתה גאלת אשך גאלנו, and Persian translation of each strophe, followed by the blessings פרי הגפן, אכילת מרור, בורא פרי האדמה, המוציא לחם, הגפן (so) על גמילת ידים, בורא נפשות, וזכר לטית (so) יהללוך, and finished with the blessing על הגפן ועל פרי הגפן. Nearly similar to the Yemen ritual. *Without vowel points.* [No. 12.]

f. The same, beg. missing (?), beg. with *b*, with vowel points up to the blessing פרי הגפן. [No. 5.]

So much for the liturgical literature of the Chinese Jews, which is near to the Yemen rite. We have also to state that the vowel points are arbitrarily, if not ignorantly placed.

We have already mentioned (see above, p. 127) their Biblical literature, which consisted of the Pentateuch and some Apocrypha, as far as these can be traced by those who visited them. At present, we may say that there are Pentateuch scrolls in the Bodleian Library (No. 49 of the *Catalogue of Hebrew MSS.*), and another in the Cambridge University Library. They are written on white leather, and are not provided with titles, and, of course, not with vowel points and accents. In book form, with vowel points and accents, the following sections exist in the Library of the Society for Promoting Christianity among the Jews :

a. Parashah I (Sidrā) בראשית, containing 146 verses. There is a colophon in Persian in which it is stated that it was written in the year 1930 Sel. = 1619 A. D.

b. ויגש (Gen. xliii. 18—xlvi. 7), 106 verses (see No. 11 of the list in the *Jewish Intelligence*, January 1883, No. 217).

c. Parashah I ואלה שמות, consisting of 124 verses; the colophon has the name of the scribe, slightly obliterated.

d. The last of Exodus ואלה פקודי, at end קדש ליהוה, with the following colophon: בנוישח נדר רבי פינחס המלמד בר ישראל בן יהושע בן בנימין לישועת קויתי יהוה: אמן. The expression המלמד does not point to a Qaraite. Facsimiles a. and c. were produced in 1851 by the London Missionary Society's Press at Shanghai, with the following titles: a. Facsimile of the Hebrew Manuscripts obtained at the Jewish Synagogue in Kai-fung-fu; c. 23rd Section of the Law, Exod. xxxviii. 21—xl. 38 inclusive. The following note is appended to the last page: "Holiness to Jehovah. The learned Rabbi Phinehas, the son of Israel, the son of Joshua, the son of Benjamin, heard the reading. I have waited for thy salvation, oh Jehovah. Amen."

e. Parashah I במדבר, consisting of 159 verses, with colophon of the scribe.

f. The last Parashah of Deuteronomy, 45 verses. At the end we read in Persian as follows: "The Torah of 53 Parashah was finished at the feast of Tabernacles (?) in the year 1932 Sel. = 1621 A. D., in the month of Tebeth, the 24th of it."

From these dates, it seems that at the beginning of the seventeenth century a restoration of the synagogue of Kai-fung-fu took place, when the Pentateuch was re-copied by several persons, of whom many bear the title of השליח, "the messenger." From whence did those come to China, or is השליח simply "the messenger of God"? Perhaps when the Persian passages which occur in the translation of liturgies (see above, p. 137) and those in the colophons of the Pentateuch fragments will be correctly read and explained, we may hope to advance in the knowledge of the history of this scattered colony. We may mention that Professor D. S. Margoliouth intends to publish them with an English translation and a philological commentary. Meanwhile we have to thank Dr. Paul Horn, of the Strasburg University, for some hints given to us. It is certain the

Persian Jews had a ritual¹ and literature of their own, which we at present know only through a few MSS. of the Bibliothèque Nationale, the British Museum, and in the Imperial Library of St. Petersburg².

A. NEUBAUER.

¹ See Dr. Harkavy's description of Hebrew MSS. in the East (No. 6 of (הרשיים והם ישנים), p. 2, MS. in Jerusalem, which contains, amongst other matter, hymns. It was written at כוראי between 5525 to 5535 A.M. = 1765 to 1775 A. D.

² See the *Times* of July 10, 1888, p. 4, col. 4, and the notice of the Rev. G. Margoliouth in the JEWISH QUARTERLY REVIEW, vol. VII, p. 119 sqq.